

# RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

## ARREST

van 11 september 2018 met nummer RvVb/A/1819/0043  
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0576/SA

Verzoekende partijen	<ol style="list-style-type: none"><li>1. mevrouw <b>Caroline VANROBAEYS</b></li><li>2. de heer <b>Andre GELDHOF</b></li><li>3. mevrouw <b>Yolande VERSTRAETE</b></li></ol> <p>vertegenwoordigd door advocaat Luc GHEYSENS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 8560 Wevelgem, Lode de Boningestraat 39</p>
Verwerende partij	<p><b>DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR</b> van het Departement RUIMTE VLAANDEREN, afdeling West-Vlaanderen</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Bart BRONDERS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 8400 Oostende, Archimedestraat 7</p>
Tussenkommende partij	<p>de nv <b>ASPIRAVI</b></p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Joris DE PAUW met woonplaatskeuze op het kantoor te 2800 Mechelen, Schaliënhoevedreef 20T</p>

---

### I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen door neerlegging ter griffie op 10 april 2017, geregulariseerd met een aangetekende brief van 5 mei 2017, de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 17 februari 2017.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend voor het bouwen van een windpark bestaande uit drie windturbines, één middenspanningscabine en de bijhorende ondergrondse elektriciteitskabels op de percelen gelegen te 8940 Wervik, Beselarestreet, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie C, nummers 11, 27F, 28/02, 28A, 30G, 31L, 41F, 42B, 43B, 49T, 49V, 54T, 54V.

### II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 5 juli 2017 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 11 augustus 2017 toe in de debatten.

De Raad verwerpt met een arrest van 19 september 2017 met nummer RvVb/S/1718/0080 de vordering tot schorsing. In het arrest overweegt de Raad omwille van proceseconomische redenen dat het verzoekschrift mogelijks niet ontvankelijk is omdat een afdoende uiteenzetting van middelen ontbreekt. Aan de verzoekende partijen wordt de mogelijkheid geboden om daarover in een later proceduristuk een standpunt in te nemen.

De verzoekende partijen dienen een verzoek tot voortzetting in.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient een laatste nota in. De tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 augustus 2018.

Advocaat Stephanie THYS *loco* advocaat Luc GHEYSENS voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Stijn VAN HULLE *loco* advocaat Bart BRONDERS voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Joris DE PAUW voert het woord voor de tussenkomende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

### III. FEITEN

1.

De tussenkomende partij dient op 14 maart 2014 bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een windpark bestaande uit drie windturbines, één middenspanningscabine en de bijhorende elektriciteitskabels”* op de percelen gelegen langs de autosnelweg A19 te 8940 Wervik, Beselarestaat, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie C, nummers 11, 27F, 28/02, 28A, 30G, 31L, 41F, 42B, 43B, 49T, 49V, 54T en 54V.

Voor de aanvraag werd op 28 december 2014 door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw een milieuvergunning verleend, nadat de verwerende partij op 10 juli 2014 reeds eerder een milieuvergunning verleende. Tegen die milieuvergunning hebben de verzoekende partijen een vernietigingsberoep ingesteld bij de Raad van State. Met het arrest nr. 237.161 van 26 januari 2017 verklaart de Raad van State het beroep onontvankelijk in hoofde van de derde verzoekende partij en vernietigt hij de milieuvergunning van 28 december 2014. Op 5 juli 2017 verleent de bevoegde minister vervolgens opnieuw een milieuvergunning voor het bestreden project.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘leper-Poperinge’, vastgesteld met koninklijk besluit van 14 augustus 1979, in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 3 april 2014 tot en met 2 mei 2014, worden 1.717 ontvankelijke bezwaarschriften ingediend.

De verwerende partij verleent op 16 juli 2014 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij.

2.

Met een aangetekende brief van 2 september 2014 vorderen de verzoekende partij de vernietiging van die beslissing. Die zaak is gekend onder het rolnummer 1415/0004/A/7/0015.

Ook de gemeente ZONNEBEKE, de heer Bertin BOUDRY, de heer Jan BOUCKAERT, de heer ANTOON DEWULF en mevrouw Christine VANDELANNOOTE vorderen op 8 september 2014 de vernietiging van die beslissing. Die zaak is gekend onder het rolnummer 1415/0011/A/7/0020.

Met het arrest van 11 oktober 2016 met nummer RvVb/A/1617/0155 vernietigt de Raad die beslissing in de zaak met rolnummer 1415/0011/A/7/0020.

3.

Na dat vernietigingsarrest wordt de administratieve procedure hernomen. Op 17 februari 2017 beslist de verwerende partij opnieuw om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen aan de tussenkomende partij. Dat is de bestreden beslissing.

Ook de stad Wervik, de gemeente Zonnebeke, de heren Bertin BOUDRY, Jan BOUCKAERT en Antoon DEWULF en mevrouw Christine VANDELANNOOTE vorderen met een aangetekende brief van 10 april 2017 de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit beroep heeft als rolnummer 1617/RvVb/0574/A.

#### **IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST**

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

#### **V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Schending van Artikel 15 Procedurebesluit**

##### *Standpunt van de partijen*

1.

De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift uiteen:

“ ...

*De verzoekers, gezien de zware geluidshinder en de sterke waardevermindering van hun eigendom, die zij zullen ondervinden, verzoeken de Raad om bovenvermelde vergunning te willen vernietigen.*

##### **A. VOORAF: ONONTVANKELIJKHEID VAN DE BESLISSING – ONGEGRONDHEID VAN DE VERLEENDE BOUWVERGUNNING**

*Op 24.02.2017 – zie stuk 1 – maakt de gemeente Wervik plots, en tot ieders verrassing, een afgifte stedenbouwkundige vergunning bekend die op 17.02.2017 verleend werd door de Gewestelijke Stedenbouwkundige Ambtenaar (zonder dat er zelfs enige melding is van*

*zijn adres) aan de nv Aspiravi, met als adres Vaarnewijkstraat (Har) 17, te 8531 Harelbeke (referentie gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar : 8.00/33029/1833.2)*

*Volgens het bericht van bekendmaking zou deze gebeurd zijn op 24.02.2017.*

*Aan Stad Wervik is nog een bijkomend attest van aanplakking gevraagd.*

*Bij nader toezien heeft de aanvraag betrekking op een terrein met als adres Autosnelweg zn/Beselaerestraat zn te 8940 Wervik, met als kadastrale omschrijving : afdeling Wervik, 3<sup>e</sup> afdeling, sectie C, nrs. : 27F, 282, 28A, 30G, 31L, 41F, 42B, 43B, 49T, 49V, 54T, 54V.*

*De aanvraag betreft een vergunning tot het bouwen van een windpark bestaande uit drie windturbines, één middenspanningscabine en de bijhorende ondergrondse elektriciteitskabels en machtiging voor een ondergrondse kruising van de Reutelbeek / Geluwebeek (categorie II) met een middenspanningskabel.*

*Bij nader toezien betreft het hier een identieke aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning van dezelfde apparatuur op dezelfde plaats als destijds aangevraagd door dezelfde begunstigde, de nv Aspiravi, waarvoor destijds door de Stedenbouwkundige Ambtenaar een identieke stedenbouwkundige vergunning werd toegekend onder het identieke nummer 8.00/33029/1833.2 van 16.07.2014.*

*Dergelijke manier van werken van nv Aspiravi tart elke verbeelding en is een emanatie van puur rechtsmisbruik / procesmisbruik.*

*Inderdaad, terzake van de verleende stedenbouwkundige vergunning op 17.02.2017 :*

- Is er geen voorafgaand onderzoek gebeurd*
- Zijn er geen voorafgaande adviezen ingewonnen*
- Wordt er zelfs geen bouwvergunning voorgelegd door Aspiravi*
- Wordt er terzake geen enkele rekening gehouden met het feit dat zowel de Raad voor vergunningsbetwistingen op 11.10.2016 de bestreden beslissing (de verleende bouwvergunning) heeft vernietigd met nr. : RvVb/A/1617/0155 en eenzelfde beslissing heeft genomen in de zaak met nr. RvVb/A/1617/0156.*

*Daarenboven houdt deze verleende bouwvergunning geen enkele rekening met het arrest van de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, VIIe kamer, arrest nr. 237.161 van 26.01.2017 in de zaak A.215.251/VII-39.350 – gewezen in de zaak aangespannen door Stad Wervik, de gemeente Zonnebeek, etc. tegen het Vlaams Gewest, waarbij eveneens de nv Aspiravi tussenkomen partij was en waarvoor de Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen op 10 juli een milieuvergunning had verleend aan de nv Aspiravi voor het exploiteren van de drie windturbines, etc. gelegen op dezelfde plaats.*

*Zie stukken 2,3 en 4.*

*Het is onbegrijpelijk dat de Gewestelijke Milieuambtenaar zomaar boudweg een tweede stedenbouwkundige vergunning verleent aan dezelfde firma voor dezelfde 3 windturbines voor dezelfde middenspanningscabine en de bijhorende ondergrondse elektriciteitskabels en voor dezelfde ondergrondse kruising Reutelbeek / Geluwebeek en voor dezelfde middenspanningskabel, terwijl deze afgeketst werden en gemotiveerd geweigerd werden door, voor wat de bouwvergunning betreft de Raad voor Vergunningsbetwistingen, en voor wat de milieuvergunning betreft de Raad van State.*

*Zo jaagt men de burgers, die zich steeds terecht beschermd weten door een gemotiveerde beslissing, én van de Raad van State, én van de raad voor Vergunningsbetwistingen, onnodig op kosten.*

Besluit:

*Rechtsmisbruik leidt tot onontvankelijkheid, zeker nu hier de rechten van de verdediging (de burgers) geschonden zijn omdat de omwonende getroffen burgers niet eens kennis hebben van de aanvraag voor vergunning, noch van de beslissing van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Ambtenaar.*

*Dergelijke verlening van een stedenbouwkundige vergunning door de Gewestelijke Stedenbouwkundige ambtenaar is daarenboven en tenslotte ongegrond en wel om dezelfde redenen die werden aangehaald in het destijds ingediende verzoekschrift tot vernietiging dd. 01.09.2014 (zie stuk 5) en uiteraard omwille van de redenen en de motivering, uiteengezet in de arresten van de Raad voor vergunningsbetwistingen van 11.10.2016 met respectievelijke nrs. RvVb/A/1617/0156 – met rolnummer 1415/0004/A/7/0015 en het arrest geregistreerd onder het rolnummer 1415/011/A/7/0020.*

**B. MOTIVERING VAN HUIDIG VERZOEKSCHRIFT TOT Vernietiging EN TOT SCHORSING VAN DE VERLEENDE BOUWVERGUNNING**

*Terzake verwijzen onderstaande verzoekers uitdrukkelijk naar de tekst en de argumentatie van hun verzoekschrift tot vernietiging met hun aangetekende brief van 02.09.2014 tegen de beslissing van de verwerende partij van 16.07.2014.*

*De tekst van dit verzoekschrift wordt geacht integraal hierbij hernomen te zijn (stuk 5)*

*Uiteraard wordt er ook verwezen naar de arresten van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 11.01.2016 voornoemd en naar het arrest van de Raad van State dd. 26.01.2017 voornoemd.*

*...*

**2.**

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering en werpt op dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat. Zij stelt dat de verzoekende partijen geen enkele regelgeving, voorschrift of beginsel van behoorlijk bestuur aanduiden die door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn. De verzoekende partijen lijken er volgens haar onterecht vanuit te gaan dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een identieke vergunningsaanvraag als de aanvraag die heeft geleid tot de vernietigde vergunning van 16 juli 2014. Het is nochtans duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van dezelfde vergunningsaanvraag en uitvoering geeft aan het vernietigingsarrest van de Raad. Bijgevolg is er geen sprake van rechtsmisbruik.

De verwerende partij vindt het verder onduidelijk wat de verzoekende partijen bedoelen met hun stelling dat er geen bouwvergunning werd voorgelegd door de vergunninghouder. Evenmin is het duidelijk waarom zij menen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het arrest van de Raad van State van 16 januari 2017. Daarmee maken zij niet duidelijk welke bepaling geschonden zou zijn en op welke wijze. De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk het arrest van de Raad van State vermeldt en aangeeft wat het inhoudt.

Bijgevolg is er geen sprake van een 'onontvankelijkheid' van de bestreden beslissing, laat staan dat het duidelijk is wat de verzoekende partijen daarmee bedoelen.

Tot slot onderstreept de verwerende partij dat het volledig ontoelaatbaar is dat de verzoekende partijen in hun rubriek A stellen dat de bestreden beslissing ongegrond is omwille van dezelfde redenen als die werden aangehaald in het eerdere verzoekschrift van 1 september 2014. In rubriek B verwijzen zij vervolgens in het algemeen naar wat zij al hebben aangevoerd in een verzoekschrift ingediend tegen een andere beslissing en naar de relevante arresten van de Raad. De verwerende partij legt uit dat een verzoekschrift niet in overeenstemming is met het Procedurebesluit wanneer het niet zelf precies aangeeft welke regels de bestreden beslissing schendt. Een loutere algemene verwijzing naar stukken en beslissingen in een andere procedure laten het aan de verwerende partij om aan de hand van hypothesen en analogieredeneringen te achterhalen welke geschonden rechtsregels de verzoekende partijen bedoelen. Dergelijk handelen is volgens de verwerende partij een duidelijke inbreuk op haar rechten van verdediging.

3.

De tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift en zet uiteen dat het verzoekschrift manifest onontvankelijk is. Zij herneemt de overwegingen van de Raad in het schorsingsarrest van 19 september 2017 met nummer RvVb/S/1718/0080 en merkt op dat de verzoekende partijen daar niet op hebben geantwoord. De tussenkomende partij wijst er op dat de verzoekende partijen een verzoekschrift indienen dat steunt op een eerdere stedenbouwkundige vergunning. Het verzoekschrift zelf bevat volgens haar geen uiteenzetting van de ingeroepen feiten en middelen. Louter verwijzen naar een stuk als bijlage is niet voldoende.

4.

De verzoekende partijen antwoorden dat de verwerende partij zelf partij was bij de eerste procedure over dezelfde windmolens op dezelfde locatie. De verwerende partij die zelf de vergunning heeft verleend ontwijkt de discussie ten gronde. De verzoekende partijen benadrukken dat het voor iedereen duidelijk mag zijn wat de argumentatie is die in het verzoekschrift wordt ontwikkeld. Het heeft volgens hen geen enkele zin om de oorspronkelijke tekst van het eerste verzoekschrift integraal te hernemen in het latere verzoekschrift. Te meer omdat het huidige verzoekschrift uitdrukkelijk verwijst naar de eerdere argumentatie en het eerste verzoekschrift als bijlage is gevoegd.

Zij lichten verder toe dat er sinds de invoering van de Pot Pourriwet I geen nietigheden meer zijn als deze niet uitdrukkelijk als sanctie in de wet zijn ingeschreven. Als die er al zouden zijn moeten de partijen nog steeds aantonen dat hun belangen geschaad zijn, wat zij *in casu* niet doen. De verwerende partij verschuilt zich achter puur formalisme. De verzoekende partijen zien niet in waarom zij hun eerdere argumentatie tekstueel moeten hernemen in het huidige verzoekschrift. Het verzoekschrift verwijst uitdrukkelijk naar het eerdere verzoekschrift.

Aansluitend bij het voorgaande leggen de verzoekende partijen uit dat de verwerende partij de argumentatie ten gronde van de tussenkomende partij kent, die op haar beurt de initiële argumentatie wel degelijk kent. Aangezien de nieuwe aanvraag/beslissing een kopie is van de aanvankelijke aanvraag/beslissing moet de bestreden beslissing net zoals de eerdere vergunning vernietigd worden. Tot slot hernemen de verzoekende partijen integraal hun eerdere argumentatie uit het verzoekschrift van 1 september 2014.

5.

De verwerende partij herhaalt dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat. Zij legt uit dat de verplichting om de middelen te omschrijven geen louter formalisme is, maar een

essentieel onderdeel uitmaakt van de rechten van verdediging in een hoofdzakelijk schriftelijke procedure. De Pot Pourriwet doet geen afbreuk aan wat bepaald staat in het Procedurebesluit. Een letterlijke weergave van het eerste verzoekschrift in de wederantwoordnota kan de onontvankelijkheid van het beroep niet verhelpen.

6.

De tussenkomende partij stelt nog dat de bestreden beslissing helemaal geen kopie is van de vorige vernietigde beslissing.

#### *Beoordeling door de Raad*

1.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift de ingeroepen middelen bevat.

Een middel is een voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze rechtsregels naar het oordeel van de verzoekende partij worden geschonden door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Daaruit volgt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om, in hun verzoekschrift, middelen te ontwikkelen die de onregelmatigheid van de bestreden vergunningsbeslissing aantonen. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren, strekt ertoe om het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de andere bij het geding betrokken partijen te waarborgen, en moet de Raad toelaten om de gegrondheid van de aangevoerde onregelmatigheden te onderzoeken. Het inhoudelijk bekritisieren

van een vergunningsbeslissing zonder een “onregelmatigheid” aan te voeren, kan niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd.

Er kan alleen rekening worden gehouden met wat de verzoekende partijen in het inleidend verzoekschrift als wettigheidskritiek aanvoeren. Het ontbreken van een ontvankelijk middel in het verzoekschrift kan niet in een wederantwoordnota worden goedge maakt.

Een verzoekschrift dat geen enkel ontvankelijk middel aanvoert, is zelf onontvankelijk.

2.

De verwerende en de tussenkomende partij worden gevolgd waar zij opwerpen dat de argumentatie van de verzoekende partijen in het verzoekschrift geen ontvankelijke wettigheidskritiek op de bestreden beslissing bevat. Nergens in het verzoekschrift duiden de verzoekende partijen op een voldoende duidelijke manier aan welke rechtsregels, stedenbouwkundige voorschriften of algemene beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten.

In een voorafgaande titel aangeduid als “A” bekritisieren de verzoekende partijen de handelswijze van de tussenkomende partij en de verwerende partij die zij kwalificeren als “rechtsmisbruik” en “procesmisbruik”. Zij achten het onbegrijpelijk dat de verwerende partij opnieuw een stedenbouwkundige vergunning aflevert en daarmee “burgers onnodig op kosten jaagt”. De verzoekende partijen doen dit alles in een weinig gestructureerde uiteenzetting waarbij feitelijke gegevens, verwijzing naar rechtspraak en kritiek elkaar afwisselen. Er wordt afwisselend verwezen naar de vergunningsprocedure van de beslissing van 16 juli 2014 dan wel naar de huidige bestreden beslissing. Het is daarbij niet steeds duidelijk welke kritiek zich richt tegen de bestreden beslissing.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het evenmin duidelijk is wat de verzoekende partijen bedoelen wanneer zij stellen dat “de verleende bouwvergunning onontvankelijk en ongegrond” zou zijn. Het is niet de taak van de Raad om op basis van het verzoekschrift zelf middelen te ontwikkelen en op zoek te gaan naar antwoorden in de bestreden beslissing.

2.

In een tweede titel aangeduid als “B” verwijzen de verzoekende partijen naar hun verzoekschrift van 2 september 2014 waarvan de tekst *“wordt geacht integraal hernomen te zijn (stuk 5)”* Zij duiden echter in het huidige verzoekschrift zelf geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel aan die zij geschonden achten en al evenmin zetten zij uiteen waarom die regel of dat beginsel dan geschonden zou zijn.

Een loutere verwijzing naar de argumentatie opgenomen in een eerder verzoekschrift tegen een andere stedenbouwkundige vergunning is geen ontvankelijk middel. Dat de Raad die stedenbouwkundige vergunning vernietigd heeft doet niet anders besluiten. Artikel 15,4° van het Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift zelf de ingeroepen middelen bevat.

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij aanvoeren dat een dergelijk oordeel zou getuigen van een overbodig formalisme. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig in het inleidend verzoekschrift te formuleren strekt ertoe het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de verwerende partij te waarborgen. Het moet de andere procespartijen en de Raad voldoende duidelijk zijn waarom en met welke wettigheidskritiek de verzoekende partijen de bestreden beslissing bestrijden. Dit omdat het de andere procespartijen mogelijk moet zijn om zich daartegen te kunnen verweren en opdat de Raad een onderzoek ten gronde zou kunnen voeren.

Dat het verzoekschrift waar de verzoekende partijen naar verwijzen als bijlage werd gevoegd doet geen afbreuk aan het voorgaande. In toepassing van artikel 19 van het Procedurebesluit betekent de griffier van de Raad aan de verwerende partij, de begunstigde van de vergunning, het college van burgemeester en schepenen waar het goed gelegen is en de belanghebbenden een afschrift van het verzoekschrift. Dat geldt niet voor de bijlagen die daarbij zijn gevoegd.

Om tegemoet te komen aan de exceptie van de verwerende partij en de tussenkomende partij hernemen de verzoekende partijen in de wederantwoordnota integraal de argumentatie die zij hebben ontwikkeld in het verzoekschrift van 2 september 2014. Het ontbreken van een ontvankelijk middel in het verzoekschrift kan niet in een wederantwoordnota worden rechtgezet.

De exceptie is gegrond.

## **VI. RECHTSPLEGINGSVERGOEDING**

1.

De verzoekende partijen vragen in hun verzoekschrift om de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 2.200 euro.

In hun wederantwoordnota verzoeken zij vervolgens om de verwerende partij en de tussenkomende partij te veroordelen tot de kosten van het geding. Zij vragen ook om zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij individueel te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding van 2.000 euro.



2.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

De rechtsplegingsvergoeding vindt haar grondslag in artikel 33 DBRC-decreet zoals gewijzigd door artikel 10 van het decreet van 9 december 2016 houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtcolleges betreft.

Uit artikel 22 van het decreet van 9 december 2016 volgt dat voor vorderingen die werden ingesteld vóór de inwerkingtreding van het decreet van 9 december 2016, het niet mogelijk is om een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen. Het decreet van 9 december 2016 is in werking getreden op 24 april 2017.

Het beroep werd ingesteld op 10 april 2017 en dus voor de inwerkingtreding van het decreet van 9 december 2016. De vraag tot het bekomen van een rechtsplegingsvergoeding wordt verworpen.

## **BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN**

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv ASPIRAVI is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 825 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 11 september 2018 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH